

Væggene, opdagede Dr. Nathans livslysende Satyransigt, tog han sky Øjnene til sig, idet han samtidig søgte at smile overbærende.

»Jeg skulde, som sagt, ikke have ulejliget Dem, dersom jeg ikke havde haft en ganske særlig Anledning. Men jeg skal fatte mig i al Korthed. Deres Formodning om, at min afdøde Broder mere og mere havde fjærnet sig fra Dem ikke alene i bogstavelig Forstand men ogsaa med Hensyn til Anskuelser og Tænkemaade, synes — De vil forstaa, at jeg for mit Vedkommende maa sige det med Beklagelse — ikke at være rigtig. I hvert Tilfælde har han i sit Testamente, mod hvis Lovformelighed der næppe kan rejses begrundede Indvendinger, indsat Dem eller rettere Deres ... Deres Institution, eller hvad man nu skal kalde det ... til Universalarving. Det drejer sig om en Kapital paa henved tyve Tusinde Kroner, om hvis Oprindelse jeg imidlertid ikke ser mig i Stand til at oplyse noget. Jeg har fundet, at det var min Skyldighed personlig at underrette Dem derom. Ogsaa for af Deres egen Mund at erfare, om De overhovedet ønsker at modtage denne Arv.«

Jakobe Salomon stod foran ham ved en Stol og lænede sig med Albuen til dens Ryg. Hun var dybt greben. Ungdomsminderne strømmede ind over hende. Hun, hvem kun faa Mennesker havde set græde, kunde i dette Øjeblik ikke holde Taarerne tilbage.